Írta: Juhász Dósa János
2014. augusztus 08. péntek, 15:52 - Módosítás: 2014. augusztus 08. péntek, 16:11

Nagyon büszke a fiaira, Jancsira és Tamásra a felvidéki Kövecsesen élő Szajkó János, de ketrecharcban már nem nézné meg őket élőben. Nagyon szerény körülmények között élnek egy nemrég vásárolt családi házban, ahol disznót és baromfit tartanak, s amíg az asszony a közeli kisvárosban, Tornalján dolgozik, addig az apa van otthon anyaságin a két kisebb gyerekkel. „Megfogadtam magamnak, hogy mindent megteszek azért, hogy a gyerekeim érvényesüljenek, ha már nekem nem vált valóra minden álmom” – mondja, s most beteljesülőben látja mindezt, hiszen fiai sikert sikerre halmoznak, s céltudatosan építgetik sportkarrierjüket.

Nagyon nehéz, de nem lehetetlen

Szajkó János Sajókesziből indult, ebből a világvégi, ma már szinte teljesen romák lakta

kisfaluból, de már gyerekkorában elhatározta, hogy nem segélyből vagy koldulásból akar megélni. „Irtó nehéz innen elindulni” – mondja, amikor egy kávé mellett leülünk beszélgetni kövecsesi otthonukban. Bal oldalamon a kisebbik fiú, Tamás, jobbomon a két évvel idősebb Jancsi foglal helyet.

Tamás a csendesebb, bátyja többször is kiigazítja az apját, hiába, sok mindent már más szemmel lát, mint az édesapja. Két kistestvérük időnként besétál, velük külön kell foglalkozni, ahogy a fias disznóval is, amelyik éppen nyolc kismalacát neveli az ólban. Tamás többször feláll, s kimegy, hogy leellenőrizze, minden rendben van-e. Az udvaron két nagytestű kutya, valamint tyúkok, kacsák és pulykák futkároznak.

„Nem divat ma állatot tartani”, – vetem oda, de rögtön jön is a válasz. „Aki nem tart állatot, az nem falusi ember, s ha már itt van a nagy udvar és a nagy kert, vétek volna nem kihasználni” – mondja az apuka, de erre csak Tamás bólogat. „A disznó gondozása elsősorban Tamás feladata” – tudom meg, „Jancsi már inkább városi ember, s miután hazajöttünk Csehországból, ő nem sokkal később Besztercebányán folytatta a sportgimnáziumban, így nem szokott vissza a falusi életvitelhez.

Ez Tamásnak nem okoz gondot, aki imád főzni is és egy-egy recept alapján bármit képes elkészíteni” – dicséri az apja, de a fiú feláll, s inkább kimegy a malacokat meglesni. „Csak a kecskét nem merem felvállalni még, pedig gaz van elég a környéken” – zárjuk le a témát, s visszatérünk a kezdetekhez.

Irány Csehország!

János első házassága nem igazán sikerült, az asszony elhagyta, s ő a két fiúval egyedül maradt. Csehországban próbált szerencsét, méghozzá České Budějovicében, ahol építkezési kisvállalkozóként próbált érvényesülni. Úgy tűnt, az üzlet beindul, s János a fiait, hogy iskola után ne az utcán csellengjenek, levitte egy tornaterembe, ahol küzdősportokkal is foglalkoztak. Ki gondolta volna akkor, hogy a fiúk egy életre szóló sportot, sőt életvitelt, ő pedig asszonyt talál magának?

A fiúk gyorsan megtanultak csehül, neki már nehezebben ment a dolog, és mai napig keveri a cseh és a szlovák nyelvet, de a beilleszkedéssel nem volt gond, csak őt gúnyolták néha a

munkatársai, hogy keveréknyelven beszél. „A fiúkkal kártyáztunk, s így tanultunk csehül” – mondja mosolyogva, s főleg Jancsi volt az, aki pár hónap alatt már úgy beszélte a nyelvet, mintha azzal született volna. De nem okoz gondot a két fiúnak az angol sem. Amikor lementek a már említett sportklubba, örömmel fogadták őket, s legkevésbé sem érdekelte az edzőt, hogy romák.

Taekwondóval kezdték, s a fiúval foglalkozó két edző teljesen ledöbbent már az első eredmények láttán. Mintha bokszkesztyűvel születtek volna – mondta egyikük alig két hónap elteltével, úgy verekedtek, mintha ezt csinálták volna az előző életükben is. A két edző eleve úgy fogott az oktatáshoz, hogy tisztában voltak vele, nem a gyerekek szégyene, ha valamit nem tudnak elsajátítani, hanem az ővék. A fiúk nem hobbiként kezelték a taekwondót, hanem életmódként. „Tévedés azt hinni, hogy a harci sportok az agresszivitásra épülnének, inkább önkontrollra tanítják az embert” – mondja az apuka, s nem tudom kihagyni a kérdést, hogy volt-e már rá példa, hogy használták a fizikai erejüket a privát életben.

„Mindig mondom nekik, hogy az utcára ne vigyék ki, s csak a legvégső esetben tegyék ezt” – vág közbe az apuka, de Jancsi hozzáteszi, hogy egy alkalommal egy étteremben vacsoráztak, amikor a szomszéd asztalnál ülő férfi elkezdte a társaságukban lévő lányt zaklatni. „Nem nézek ki egy izompacsirtának, 65 kiló a versenysúlyom, s mivel ő jóval testesebb volt, biztos volt a dolgában. Kértem, hogy ha már annyira verekedni akar, intézzük el odakint, de ő odabent akarta megmutatni magát. Gyorsan megbánta a dolgot” – mosolyog Jancsi, de miután feltápászkodott a földről, kibékültek, s azóta még az egyik közösségi hálón is tartják a kapcsolatot.

Sikerek sikerek hátán

Gyorsan jöttek az eredmények is, félév gyakorlás után már korosztályos cseh bajnokok lettek, s nem egy nemzetközi versenyen is sikeresen szerepeltek. A falakon érem érem hátán, a szekrények tele kupákkal és oklevelekkel. Alig pár hónap után már fekete övest is simán elvertek, az edzőik nem győztek csodálkozni. Jancsi 2010-ben két kategóriában is cseh bajnok lett, ahogy Tamás is cseh bajnoki címig jutott, s az edzőjük már akkor kijelentette róluk, hogy ilyen lelkesedéssel és talentummal akár a világbajnoki címig is eljuthatnak. Akik mellett az apjuk is elkezdett a fiúkkal foglalkozni, sőt négy hónapra még a cigiről is leszokott. „De híztam is közel harminc kilót, s inkább a dohányzást választottam” – mondja szinte szemlesütve a fiúk rosszalló pillantását látva.

De az edzőteremben jött össze a későbbi feleségével is, aki szintén otthon volt a kick-box-ban, s az ismeretségből szerelem, majd házasság lett. Eleinte a kisvállalkozás is egész jól ment, de aztán kiderült, hogy Csehországban sem minden fenékig tejfel, s több beszállító nem fizetett, s mintegy másfél millió cseh koronával tartoztak neki. De hiába ment rendőrségre és bíróságra, bűncselekmény állítólagos hiányában még csak eljárás sem indult, s ők inkább úgy döntöttek, hogy hazajönnek, s új életet kezdenek. „Azt tartottam első sorban szem előtt, hogy a fiaim megtalálják a számításukat, s mivel Tornalján működik thai-box klub, a közelben, Kövecsesen telepedtünk le” – zárja le a csehországi évek számbavételét János.

Nem volt könnyű az újrakezdés

Kövecses se Tornaljától, se szülőfalujától nincs messze, s úgy döntöttek a feleségével, hogy ez megfelelő kiindulási pont lesz az egész család számára. Az asszony, aki angolul is kitűnően beszél, gyorsan munkát is talált magának Tornalján, így János maradt otthon a két, már közös házasságukba érkezett jövevénnyel. „Sokszor még a hivatalba is ő megy intézkedni, s hiába, hogy csak csehül beszél, sokkal könnyebben el tudja intézni a dolgokat, mint én. Ha lássák, hogy cigány vagy, mindjárt másként állnak hozzád” – mondja János, aki mindig apja ars poeticáját tartotta szem előtt, aki szerint nincs olyan, amit ne lehetne megcsinálni.

Csak az álmokat soha sem szabad feladni. „Lehet, hogy nekünk cigányoknak nem százszázalékosan, hanem kétszáz százalékosan kell teljesíteni, de akkor is meg kell mutatni, hogy mire vagyunk képesek. Ma sokan várják a sült galambot, s bizony olyan ez a rendszer, hogy nem is nagyon éri meg dolgozni, sőt tanulni sem. De nem lehet minden cigányt egy kalap alá venni, ahogy ma teszik sokan, sok helyen, és higgye el, sokszor meg is értem ezeket az embereket. Rájöttem arra, és ezt mondom folyamatosan a fiaimnak is, hogy nincs más út, csak a tanulás, ez az egyetlen kitörési lehetőség, s ahogy látom, mindketten nagyon céltudatosak, és elhatározták, hogy kihozzák magukból a maximumot” – mondja János, de hozzáteszi azt is, hogy bizony az edzések és az utazások nem kis összeget emésztenek fel. „Nem egyszer mondta már az öcsém, nehogy megbánjam, de én úgy szeretnék majd meghalni, hogy mindent megtettem azért, hogy a fiaim elérjék a céljaikat, s csak rajtuk múljon mindez.”

Ott folytatták, ahol Csehországban abbahagyták

Pedig nem is volt könnyű bekerülni a tornaljai thai box klubba, ahol a bőrszínük jobban zavart egyeseket mint České Budějovicében. De végül felvették őket, s rögtön kiderült, hogy nagyon tud a két fiú valamit. Iván László és Szepesi Attila növendékeiként két hónap múlva már

Kazincbarcikán versenyeztek, s ha már elindultak, természetsen nyertek is. Ma már Magyarországon nem nagyon merik őket meghívni, mert nem igazán akad méltó ellenfelük. Idővel a küzdősportok több vállfaját is kipróbálták már, Tamás például az ún. MMA-ban, ketrecharcban is megmutatta magát. „Itt már mindent szabad, s mondtam is Tamásnak, hogy elengedem őt harcolni, de én már nem megyek el őt megnézni, mert túlságosan féltem ahhoz” – mondja az apja. Rozsnyón például jóval idősebb, 20 kilóval nehezebb versenyző volt az ellenfele. Jancsi most lesz harmadéves a besztercebányai sportgimnáziumban, ahol remek edzőkre talált Vladimír Moravčík és Martin Belák személyében, akik már egy hónap után meccsre vitték, s ő Frýdek Mýstekben simán hozta a győzelmet.

Ahogy profi A kategóriában is szlovák bajnok lett, s több televíziós mérkőzésen is sikerrel szerepelt már. Az elmúlt hónapokban járt Kambodzsában, Thaiföldön, Moszkvában és Lengyelországban, ahol tévés bemutatókon is szerepelt. „Egyik nagy álmom volt eljutni a thai box őshazájába, ahol hat hetet tölthettem el. Az ország harmadik legjobb klubjában edzettem, de versenyeztem is, így az utazási költségek legalább egy része összejött.”

Megélni a versenysportból

Mindkét fiúnak ez az álma, Jancsi 99 százalékra biztos benne, hogy mindez sikerül, de ha nem, akkor rendőr szeretne lenni, míg Tamást a technikai dolgok érdeklik, s el tudja képzelni az életét gépészmérnökként is, s még azt sem zárja ki, hogy egyszer éttermet nyisson. De ősztől ő is Besztercebányán folytatja, s amíg bátyja Thaiföldön járt a nyáron, ő Japánba készül kipróbálni magát.

S hogy mit szólnak a falusi és környékbeli fiatalok a különös szenvedélyükhöz? „A facebookon már többen kérdezték tőlünk, hogy nem adnánk-e órákat, de majd talán tíz év múlva a saját klubomban, ahol szeretnék fiatalokkal foglalkozni” – mosolyog Tamás, aki szerint a falubelieket nem nagyon érdekli a dolog. „Van már olyan osztálytársam, aki kétgyerekes családapa” – teszi hozzá Jancsi, „így őszintén mondom, nem is nagyon találom a helyem köztük.”. „Néha azért kimegyünk a faluba focizni vagy motorozni, de ahogy Jancsi, én is inkább Tornalján érzem jobban magam, ahol mégiscsak több a kikapcsolódási lehetőség” – zárja a maga részéről a beszélgetést Tamás, míg Jancsi már táskával a hátán várja, hogy elbúcsúzzon, s kiruccanjon egy kis városi levegőt szívni.

Beszélgetésünk végére hazatér János felesége is, a két kisebbik gyerek boldogan rohan átölelni az anyjukat, s megnézni a táskáját, mit is hozott nekik a városból. Nem mindig könnyű

velük, s voltak pillanatok, amikor nem bíztam se magamban, se bennük, de aztán mindig eszembe jutott, amit apám mondott, hogy soha, semmilyen körülmények között nem szabad feladni. S ha még támogatók is akadnának, mindez még könnyebben menne. (Aki szeretné és tudná is a két rendkívül tehetséges fiatalt támogatni, az bátran jelentkezhet a 00421/919 264 160-as telefonszámon vagy a szajko.jan@centrum.cz e-mail címen). De az, amit eddig elértünk, arra kötelez engem és a fiaimat is, hogy folytassuk. Ha nem megy százszázalékosan, akkor dupla erővel.

(Fotó: a szerző és archív)

Írta: Juhász Dósa János
2014. augusztus 08. péntek, 15:52 - Módosítás: 2014. augusztus 08. péntek, 16:11

REGARD FIGHT

Jan Szajko
Владислав Туйнов
Firegym Banska Bystrica
Age: 18
Weight: 60kg
Record:
-26fights
-22win
-1lose
-3draws
-5win by KO
Country: Slovakia
VS
КЛУБ: "CHADIN SCHOOL"
16 лет.
Вес: 60 кг.
Record:
-боев 7
-побед 7
-поражений 0
-ничьих 0
-победа нокаутом 1
страна: Россия
город: Орел
1 марта 2014 года.
W5 Grand Prix Orel XXIV